

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Constance eller Amors Hevn

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 119. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893713057440/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Camilius blev omsider fied
 Af ubelønnet Elskovs lange Piner.
 Lidt Grumhed stader ei; men dog, alvorlig talt,
 for meget og for lidt fordærver alt.
 Troer mig, forunderlige Piger! ingen,
 Udeles ubelønnet, bliver ved
 Beständig over Eders Grusomhed
 At sukke. Naade, Naade, det er Tingen!
 O! troer mig! men hvis ikke, troer mig ei,
 Mig er det ligemeget, sandt at sige,
 Med Tyrannie besæfter Eders Rige,
 Saa længe som I kan; men huffer paa tillige,
 I komme siden til at gaae Constances Dei.

Saa snart var Elskov ei i hendes Hierte
 En Maaned gammel, før dens hele Hær
 Af frygt, og Tvivl, og Haab, og Suk, og Smerte
 Desligejste sig indqvarterte der,
 Og, hvad hos hende mindst man havde ventet.
 Var frygten den især, som førte Regimentet.
 Den Stolte, som tilforn en Tigerinde sig
 Led hver uvaticansk og unconclavisk Herre,
 Hvoraf der var endeel alligevel desværre,
 Gaae hen og hænge sig
 Af Elskovs Qvide, Kloffen ser, hør, otte,
 I Halsflud, Strømpebaand, ved hendes Dør,
 I Peking, Philadelphia, Corsør,
 Kort: naar, hvordan, og hvor det ham befalde maatte,
 Blev nu med eet saa ydmyg, from, og tam,
 Tak ssee dig, o Cupido! som et Lam.

Den hele Bye det saae; Camilius eene
 Dertil ei lagde mindste Notabene;
 Endskjøndt Constance nu forsøgte paa,
 At lade hendes Blikke sige,

Hvad hun ei vilde selv saa lige,
 God han, som han slet intet saac.
 Da det ei hjalp, begyndte hun at sukke —
 Nu mærker han det dog: men nei!
 En Taarestrøm hans Hjerte skal oplukke —
 Omsjunt! han seer den, men forstaaer den ei.
 Saaledes hengif mange Dage
 Med Graad, og Hovedpine fulgte den;
 Naar den gif over, Graaden kom igjen.
 Saa mange Smile spildtes i den Plage,
 At næsten ingen fleer hun har tilbage,
 Og hendes Skønhed, om ei tabte sig,
 Blev dog alt meer og meer besfuelig,
 Da Glædens Soel forsvandt, hvis Afienrøde
 Paa hendes taarevædte Kinder døde.

En Aften Selskab hos Camillus var
 Af begge Kien, blandt andet ogsaa Kronen
 for det saa kaldte smukke, nemlig den,
 Jeg nævnte før, og nævner snart igjen;
 Alting var muntert; thi det muntre Par,
 frue Venus og herr Bacchus stemte Tonen,
 Og ingen af de gode Damer der
 Var synderlig beløbet i Moralen,
 Og i Philosophien, som, desværre!
 Mangfoldigen hos os forderver Talen;
 Men Anecdoter, Borgere, Bonnois,
 Og Viin, og Drifkeviser faldt i Mængde,
 Og alting drak, og spøjte, sang, og loe,
 Og ingen i det hele Selskab tænkte —
 Constance kun var tavs, og talte meget lidt,
 Men tænkte desto meer. for ingen Ting saa tidt
 Jeg bandet har, og bander, og vil bande
 Cupido, som fordi han Dag og Nat
 Sig moerer med at bringe dit og dat